

Honor

Danielle Baker

Honor

Het bestrijden van natuurbranden vergt zijn volledige aandacht. Maar Teddy heeft zijn hart gestolen. Wat zet Xander op de eerste plaats?

Deel 3 van de *Sky Ridge Hotshots*-serie

Vertaald door Nienke Boeyer

ISBN 978-90-492-1188-2
ISBN 978-94-023-2911-7 (e-book)
ISBN 978-90-492-1265-0 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Honor*
Vertaling: Nienke Boeyer
Omslagbeeld en -ontwerp: © The Whiskey Ginger | @whiskeygingergoods,
bewerkt door Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Crius Group

© 2026 by Danielle Baker.
Originally published in the United States by Slowburn,
an imprint of Zando, www.zandoprojects.com.
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

SKY RIDGE

HOTSHOTS

WOORDENLIJST

Beheerslijn: Een gegraven of natuurlijke barrière die de voortgang van een brand stopt of vertraagt.

Brandinzet: Een tijdelijke opdracht of inzet op een natuurbrand.

Brandstrook: Een strook grond die volledig van vegetatie is ontdaan en bedoeld is om de brand te stoppen of te sturen. Brandweerlieden graven deze strook met Pulaski's en ander handgereedschap.

Dode boom: Een, vaak door brand, gedode boom die gevaar oplevert omdat hij kan omvallen.

Driptorch: Handmatige vuurstarter, een metalen container met een buis en een druppelmechanisme, gebruikt voor gecontroleerde brandstichting.

Gecontroleerde brand: Een geplande, opzettelijk aangestoken brand die wordt ingezet om specifieke beheerdoelen te bereiken, zoals het verminderen van het risico op ongecontroleerde natuurbranden en het herstellen van natuurlijke ecosystemen.

Groene zone: Een nog niet verbrand, met brandstof beladen gebied.

Hotshots: Een intensief getrainde elite-eenheid van natuurbrandbestrijders die direct in de frontlinie werkt en handlijnen graaft.

Nomex – geel uniform: Merknaam van een vlamvertragend materiaal waaruit beschermende brandweerkleding wordt gemaakt.

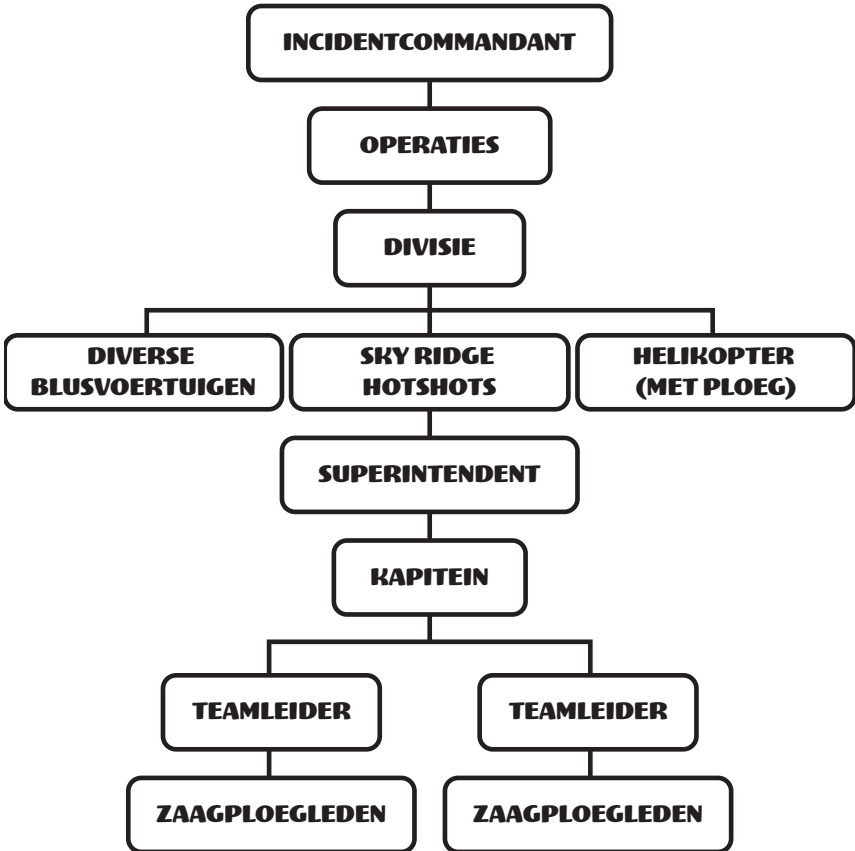
Pulaski: Handgereedschap met aan de ene kant een bijl en aan de andere kant een hak.

Smeulhaard: Ondergrondse brandhaard; vaak verborgen natuurlijke kuil in de grond vol met hete as en sintels.

Tegenbrand: Een gecontroleerd aangestoken brand vóór de hoofdbrand, bedoeld om deze van brandstof te ontdoen.

ORGANOGRAM

ER ZIJN DUIZENDEN MENSEN BETROKKEN BIJ NATUURBRANDOPERATIES AFKOMSTIG UIT ALLERLEI COMMANDOTEAMS, MAAR OM HET OVERZICHTELIJK TE HOUDEN, BEPERKEN WE ONS TOT DE ROLLEN DIE IN DE SKY RIDGE HOTSHOT-SERIE WORDEN GENOEMD.

AFSPEELLIJST

Gettin' Warmed Up – Jason Aldean
If I Die Before You – Chris Lane
Wildfire – Austin Snell
World on Fire – Nate Smith
Lies Lies Lies – Morgan Wallen
Bulletproof – Nate Smith
Somebody's Problem – Morgan Wallen
you look like you love me – Ella Langley & Riley Green
In Case You Didn't Know – Brett Young
To The Men Who Love Women After Heartbreak – Kelsea
Ballerini & Kelly Clarkson
Scared to Live Without You – Morgan Wallen
Spin You Around – Morgan Wallen
Come Back... Be Here – Taylor Swift
Stand By Me – Lil Durk
I'm Gonna Love You – Cody Johnson & Carrie Underwood
Bring That Fire – WAR*HALL

CONTENT- WAARSCHUWING

Verwijzingen naar het overlijden van een ouder.

Verwijzingen naar het overlijden van een partner.

PTSS en angstklachten.

Een spoedbevalling in huis.

Milde vormen van consensuele wurgseks en impact play (zoals spanking).

*Voor wie daarbuiten zijn eigen weg volgt
en kleine vuren laat opblaaien.*

Jij hebt de kracht om het leven te creëren waar je naar verlangt.

‘Wij zijn de strijders van het volk, die in de frontlinie staan tegenover de woede van Moeder Natuur; wij rennen naar binnen wanneer iedereen naar buiten vlucht. Wij trotseren angst, de dood en de furie van de hel om zielen te beschermen die we misschien nooit zullen kennen, en banen ons een weg door de verwoesting van de vlammen. Wij eren wie ons zijn voorgegaan en de zielen met wie we dapper strijden, zij aan zij.

Wij zijn brandweerlieden.’

– AUTEUR ONBEKEND

Een bijzonder woord van dank aan de moedige mannen en vrouwen die zichzelf natuurbrandbestrijders noemen.

Bedankt voor jullie inzet.

PROLOOG

XANDER

ZES JAAR GELEDEN

‘Bedankt dat je bent gekomen.’

Mijn stem klinkt hol, zelfs in mijn eigen oren. Ik heb die zin al zo vaak herhaald dat het geen echte woorden meer lijken te zijn, maar klanken uit een taal die ik niet beheers.

De ruimte om me heen gonst van bedrijvigheid, al blijft alles gedempt. Kleine groepjes mensen staan te wachten tot ze de rouwkamer in mogen, klaar om mijn vader de laatste eer te bewijzen.

Superintendent Garrett Macomb, omgekomen tijdens een inzet.

Door de donkere dubbele deuren, die wagenwijd openstaan bij de ingang van het uitvaartcentrum, zie ik het podium in de aula. In het midden staat een eenzame zuil. Aan de ene kant een grote ingelijste foto, aan de andere kant een zorgvuldig gevouwen Amerikaanse vlag in een glazen lijst. Zijn Pulaski, een combinatie van een bijl en een hak, staat ertegen geleund, met zijn gele helm erbovenop. Varens en een paar lepelplanten staan uitgespreid over de vloer als achtergronddecoratie.

Een spot verlicht de metalen urn op de zuil; het gepolijste rood gloeit alsof het in brand staat. Op de voorkant zie ik het goudkleurige Maltezer kruis van het brandweerembleem.

Ik haat die urn. Hij staat er alleen voor de schone schijn. De as van mijn vader is uitgestrooid op de berg waar hij zich opofferde om zijn team levend naar beneden te krijgen.

Mijn moeder staat links van de grote foto en staart naar de man in de standaard gele uitrusting van de natuurbrandweer, zijn helm laag over zijn grijzende wenkbrauwen getrokken. Lachrimpels rond zijn ogen, zijn gezicht haastig schoongeveegd van roet en vuil, maar met een brede grijns op zijn gezicht. Het is een spontane foto. Ik weet nog precies wanneer hij werd genomen. Hoewel de uitsnede alleen hem toont, weet ik dat zijn arm om mijn schouders ligt. We poseerden na een brand in Arizona die meer dan een maand had gewoed. We waren uitgeput, uitgehongerd en snakten naar een douche... maar verdomme, wat was dat een goede dag.

Mijn moeder is in het zwart gekleed en staat met haar rug naar mij en de nog lege ruimte achter haar toe. Ze rouwt om de man van wie ze bijna dertig jaar geleden afscheid nam, om hem nu opnieuw te verliezen, alleen in haar verdriet. Mijn keel knijpt dicht wanneer haar schouders schokken en ze haar hand uitsteekt om met haar vingers over zijn wang op de foto te strijken. Ze had om een paar minuten alleen met hem gevraagd, dus mijn broers en ik hebben ons teruggetrokken.

Ik kijk op wanneer er een schaduw naast me valt en sla mijn armen om mijn jongere broer Zach. Hij zit bij de reguliere brandweer in Michigan en draagt zijn formele uniform. Mijn moeder, Zach en onze jongste broer Joel zijn vanuit Michigan naar Sky Ridge, Washington gevlogen om hierbij te zijn. Michigan was de eerste vijftientig jaar van mijn leven ons thuis, maar ik ben mijn vader gevolgd naar Sky Ridge, tot teleurstelling van mijn moeder. Ik trad in zijn voetsporen en koos het beroep dat hem jaren geleden al bij haar weghaalde, en dat hem nu het leven heeft gekost.

We kennen allemaal de risico's. Hij wist het. Ik weet het. We zijn hotshots, natuurbrandbestrijders, en hoe goed we ook zijn opgeleid en hoe zorgvuldig we ook werken, de kans dat je niet thuiskomt, blijft groot.

Jaren geleden stelde mijn moeder hem een ultimatum. Ik hoorde de ruzie nog, het huilen, het smeken. Ze smeekte hem niet te gaan, ons niet opnieuw te verlaten. Ze zei dat als hij door die deur liep, hij niet meer terug hoefde te komen. Dat wij hem thuis harder nodig

hadden dan zijn ploeg hem in het veld nodig had. Ik was elf, Zach acht, Joel zes. Ze zei dat opgroeiende jongens het nodig hebben dat hun vader thuis is. Ze had geen ongelijk... maar hij ook niet.

Ik hou van mijn moeder, echt. En ik rouw meer voor haar dan ze beseft. Ze verloor de liefde van haar leven aan de liefde van zijn leven: het werk. Maar ze begrijpt het niet. Ze ziet niet dat deze mannen en vrouwen óók familie zijn. Dat het werk dat we doen, de levens die we redden, ertoe doen. Voor wie erin zit is het bijna niet uit te leggen aan mensen van buitenaf.

Dus pap gaf mijn moeder nog één laatste kus voor hij vertrok, omdat zijn ploeg hem nodig had, omdat zijn bróers hem nodig hadden. En toen ik vijftientig was, besloot ik mijn veilige thuis, ons stukje paradijs in het noorden van Michigan, achter me te laten en hem te volgen naar Washington. Hier lag mijn hart. Op mijn negentiende ging ik al bij de brandweer, maar mijn passie lag niet bij het bestrijden van branden in gebouwen. Ik was geboren om een hotshot te zijn. Dat wist ik. Mijn ouders wisten het ook. Zelfs toen al.

Ik heb nooit meer omgekeken. Geen moment in al die jaren.

We werkten zij aan zij, jaar in, jaar uit. Hij was een rechtvaardige maar veeleisende superintendent. Hij gaf net zoveel van zichzelf als hij van ieder bemanningslid verwachtte.

Zach brengt me terug naar het heden met een klap op mijn rug en een stevige kneep in mijn schouder. Ik haal diep adem en strijk met mijn hand over mijn borst, over mijn eigen standaard gele brandweerverhemd. Het is grotendeels schoon en de olijfgroene Nomex-broek die ik draag is de netste die ik heb. Mijn laarzen zijn versleten en zitten vol krassen, maar ook die heb ik zo goed mogelijk gepoetst. Ik weet bijna zeker dat mam bijna een beroerte kreeg toen ik in mijn uitrusting aankwam; ze wilde dat ik naar huis ging om een zwart pak aan te trekken, maar ik heb geweigerd.

Onze uitrusting is een ereteken, zo tonen wij respect aan wie we verloren hebben.

Zach haalt een zilveren heupfles uit de binnenzak van zijn formele uniform, draait de dop eraf en geeft hem aan mij. We wisselen

een kleine glimlach uit voordat ik hem aan mijn lippen zet en een flinke slok neem; paps favoriete whisky brandt op mijn tong en in mijn keel. Ik geef de fles terug. Zach neemt ook een slok en stopt hem weer weg.

‘Superintendent.’

Ik verstijf bij de titel en draai me om. Ik knik naar de man die me aansprak. Mack Treynor, superintendent van Colorado’s Vantage Hotshot crew, een man die het grootste deel van zijn loopbaan met mijn vader samenwerkte. Zijn hazelnootkleurige ogen staan ernstig, zijn gezicht strak terwijl zijn blik van mij naar Zach glijdt.

‘Ik weet dat dat nu vreselijk moet klinken,’ zegt de vriend van mijn vader zacht. Hij legt zijn hand stevig op mijn schouder. Zijn greep is ferm en houdt me bij de les. ‘Je vader was een indrukwekkende man. Jij hebt indrukwekkende voetsporen om in te treden, jongen. Hij was er trots op dat jij hem zou opvolgen. Het spijt me dat hij zijn pensioen niet heeft gehaald.’

Mijn maag trekt samen. Twaalf weken. *Twaalf fucking weken en hij was met pensioen gegaan, dan had hij die verdomde oproep niet eens gekregen, was hij niet gestorven op die fucking berg...*

Mack schraapt zijn keel. Ook hem kost het moeite om te spreken door zijn emoties. Zijn blik gaat naar Zach. ‘Hij was verdomd trots op al zijn jongens. Dat jullie in zijn voetsporen traden.’

Mijn broers zijn allebei brandweerman in Michigan. We zaten ooit in dezelfde ploeg, voordat ik verhuisde. Joel was net begonnen toen ik vertrok. Zach is inmiddels getrouwd en heeft twee van de schattigste meisjes die ik ooit heb gezien, niet dat ik als oom bevooroordeeld ben of zo, en er is een derde op komst. Ik heb geen idee wat Joel tegenwoordig uitspookt, behalve mijn moeder tot wanhoop drijven.

Zach knikt. ‘Dank je, Mack. Hij hield meer van dit werk dan van wat dan ook.’

Maar Mack schudt zijn hoofd. Zijn ogen worden nog somberder en glijden naar mijn moeder, die nog altijd huilt bij de foto van mijn vader in de rouwkamer. ‘Niet meer dan van wat dan ook.’

Na nog een kneep in mijn schouder loopt hij weg en laat ons

achter. We blijven niet lang alleen, want door de glazen deuren zie ik een groep mannen over de parkeerplaats komen, gekleed in gro-
tendeels schone uitrusting van de natuurbrandweer.

Mijn broers. Mijn crew. In totaal achttien man. Een kracht om niet te onderschatten, en de moedigste klootzakken die ik ooit heb ontmoet.

Callahan Woods, mijn kersverse kapitein, loopt voorop. Vlak achter hem volgen Jacob Taylor en Rowan Kingsley, twee van onze nieuwste rekruten. Nog jong, niet ouder dan tweeëntwintig, maar verdomd harde werkers. Jack Taylor, de rechterhand van mijn vader én de vader van Jacob, loopt een paar passen achter de rest. Hij is al zo lang ik me kan herinneren onze teamleider. Aan het einde van dit seizoen gaat hij met pensioen; hij heeft zijn vertrek vroeged, maar wil nog één seizoen met zijn zoon draaien.

Mijn vaders dood trof hem hard en maakte ons allemaal bewust van de risico's van dit werk. Hij heeft een gezin, een vrouw... en hij kiest ervoor een stap terug te doen om zich op hen te richten. Vandaag kan ik hem dat niet kwalijk nemen. Jacks vrouw en hun dochter Violette, Jacobs tweelingzus, lopen achter de groep aan vanaf de parkeerplaats om ook afscheid te nemen van mijn vader. We zijn één familie. Zeker op een dag als deze.

Jack loopt naast Dixon, een van mijn mannen, die met krukken loopt, zijn rechterbeen dik in het gips. Mijn hart bonkt in mijn borstkas. De angst en spanning razen opnieuw door me heen, net als op die verschrikkelijke momenten op de berg. Ik was de meesten van hen bijna kwijtgeraakt. Die herinnering zal me mijn leven lang achtervolgen. De moed en het leiderschap die het handelsmerk van mijn vader waren, hebben hen gered. Ik weet dat hij zijn leven honderd keer had gegeven om zijn ploeg te redden, zoals hij tot zijn laatste adem deed.

De deuren zwaaien open en mijn team komt binnen. Vandaag zijn ze ingetogen, er is niets meer over van de luidruchtige herriescoppers die ik ken. Ze zijn hier om eer te bewijzen aan de man die hen door talloze inzetten leidde, die hun leidinggevende was, hun vriend, voor ieder van hen een vaderfiguur.

Cal blijft voor me staan en we schudden elkaar de hand. Zijn ogen zijn donkerder dan anders wanneer hij knikt. Ik weet dat hij lijdt. Hij was de laatste man die het vuur verliet, hoorde het kraken van de dode boom die naar beneden kwam en zag met eigen ogen de laatste momenten van mijn vader. Wetend dat hij niets kon doen om hem te redden, en dat heeft iets in hem gebroken. Ik klem mijn hand om zijn schouder en hij grijpt mijn elleboog vast. We communiceren in stilte. Dan loopt hij door.

Rowan en Jacob stappen naar voren, schudden mijn hand en die van Zach, en gaan Cal achterna de zaal in terwijl de rest van mijn ploeg langs ons trekt. Handen worden geschud, ruwe woorden van medeleven en respect gemompeld. Ik hoor mezelf tegen King zeggen hoe trots mijn vader dit seizoen op hem en Jacob was, maar ik voel me losgekoppeld van alles. Alsof ik hier sta zonder er werkelijk te zijn.

Tegen de tijd dat de laatste persoon binnen is, brandt en woekert de pijn weer voluit in mijn borst. Jack knijpt in mijn schouder wanneer hij als laatste door de deur komt. Ik knik alleen. Mijn keel zit te dicht om te spreken.

De predikant van de plaatselijke kerk komt naar ons toe en zegt dat het tijd is. Zach vraagt iedereen plaats te nemen. De aanwezigen lopen naar binnen en vullen de stoelen, rij na rij.

Mijn ploeg bezet samen twee rijen. Ik loop naar voren en leg voorzichtig mijn handen op de schouders van mijn moeder om haar naar de voorste rij te begeleiden. Zach en Joel nemen aan weerszijden van haar plaats, ieder in hun formele uniform, haar handen in die van hen geklemd. Ik ga voor in de zaal staan en draai me naar de mensen die zich hebben verzameld. Ik schraap mijn keel.

‘Namens mijn familie wil ik beginnen met iedereen te bedanken die hier vandaag aanwezig is en iedereen die zijn medeleven heeft betuigd. De golf van liefde en steun is een troost in deze tijd en herinnert ons eraan hoeveel mijn vader voor anderen heeft betekend. Namens mijn ploeg dank ik de gemeenschap voor haar steun, nu zovelen rouwen.’

Ik slik de brok in mijn keel weg en ga verder. ‘Mijn vader hield

van dit werk, van wat hij deed, van de levens, huizen en bossen die hij jaar na jaar redde. “Alle mensen worden gelijk geboren, maar slechts enkelen worden brandweerman,” zei hij ooit tegen mij. Dat is me altijd bijgebleven. Hij stierf terwijl hij deed waar hij van hield; vechten voor wie dat zelf niet konden en beschermen wie hij kon beschermen. Wij zullen zijn offer eren, zijn moed in het leven en zijn heldhaftige dood.’ Ik buig mijn hoofd en schraap opnieuw mijn keel wanneer tranen in mijn neus en ogen prikken. ‘Dank u.’

Ik ga links van Zach zitten en mijn moeder reikt over zijn schoot om mijn hand vast te pakken. Mijn blik ontmoet de hare. Die blauwe ogen, die zo lijken op de mijne, staan vol tranen en haar lippen trillen. ‘Hij hield van jullie jongens, hiervan, zoveel. Zo had hij willen gaan.’

Dan rollen eindelijk ook mijn tranen over mijn wangen wanneer ik in haar ogen zie wat ze niet uitspreekt: dat ze wenst dat hij haar net zo had liefgehad. Dat ze wenst dat hij genoeg van haar had gehouden om te blijven.

Ik zweer mijn vader te eren, zijn moed en zijn offer, zo goed als ik kan.

Want eer is het enige dat me rest in de nasleep van mijn verdriet.

